

[Wilhelm]

svar til hr. Askjær Jørgensen, der overhovedet ikke kunne se, at der var sådanne grunde.

Men det betyder også, at det er forkert – her kunne vi måske gøre noget oplysningsmæssigt – når ansøgere opfatter sig som forkastede som forældre, fordi de ikke kan blive godkendt som adoptivforældre. Det eneste, de ikke er godkendt til, er den ganske ekstraordinært vanskelige opgave at være adoptivforældre, og det er forkert, hvis det i offentligheden og hos dem selv bliver betragtet, som om de dermed i almindelighed bliver forkastet som forældreduelige.

Jeg vil godt gøre op med en anden myte, som hr. Askjær Jørgensen i dag var alene med, men som der er grund til at nævne, ikke så meget på grund af hr. Askjær Jørgensen – det lader ikke til at nytte så meget – men fordi den også kører i offentligheden:

Det er ikke rigtigt, at alternativet bliver, at disse børn forbliver under dårlige vilkår, f.eks. på et børnehjem i Sydkorea. Der er ikke ét eneste barn i de lande, vi adopterer fra, som frigiver børn til adoption, uden at de bliver adopteret, og derfor står det reelle valg mellem danske familier, hvor man nu taler om at slække på kravene, og familier i Holland eller England eller USA eller andre steder. Der er ikke ét af de til adoption frivgne børn, der må blive tilbage under dårlige vilkår, fordi der ikke findes adoptivforældre til dem, og det er selvfølgelig helt afgørende for diskussionen om, hvilke kriterier der skal opstilles for adoption.

Vi mener i virkeligheden principielt – men det er jeg godt klar over ikke har aktualitet i de første ti år – at hovedindsatsen skulle være ved u-landsbistand ad politisk vej at sikre, at børn altid kan blive i deres hjemland, og det skal man holde sig for øje, også når vi snakker adoptionspolitik, men det er klart, at vi ikke dermed kan sige nej til adoptioner i bred almindelighed og ubetinget – her i de førstkommande år i hvert fald.

Til de konkrete forslag om ændrede betingelser, der er stillet op, vil jeg godt sige, at jeg tror, man sagtens kan finde forældre på op til 45 år, som ville være velegnede, men det, reglen vel især tager sigte på, er, at adoptionsønskende par på helt op til 45 år efter et langt samliv nok er groet temmelig meget fast i nogle normer, som gør det ekstra vanskeligt pludselig at vænne sig til at have

et lille barn i huset, hvis de ikke selv har haft børn. Hvis man i den situation ikke søger adoptionstilladelse, før man er så gammel, ligner det lidt det, fru Lise Østergaard kaldte panikreaktioner, og det er ikke noget godt udgangspunkt. Det er muligt, at man kunne finde frem til lidt mere fleksibilitet omkring aldersgrænsen, men at det i almindelighed vil være rigtigt at have den nuværende grænse for de mere almindelige par, tror vi er korrekt.

Samlivsvarigheden. Det er da klart – det ved vi alle sammen fra statistikkerne – at der ikke er ret meget større garanti for, at et forhold varer, fordi det har varet i fem år, end hvis det har varet i to et halvt år, men det er heller ikke så meget det, jeg synes er argumentet. Det er dette, hvor lang tid det varer at vænne sig til den tanke, at man ikke selv kan få børn, at blive fri for frustrationer i den anledning, at være åben og have orden i sit eget hoved, så det ikke på en eller anden måde skaber belastninger i forhold til adoptivbarnet.

Enlige adoptanter har flere talt om, så det skal jeg ikke sige noget om. Vi er enige i, at det ville være konsekvensen, at der ville blive færre adoptivbørn.

Den psykiatriske undersøgelse eller psykologundersøgelsen, specielt den børnepsykiatriske undersøgelse eller samtale ved tredje adoptivbarn, som er næsten automatisk, men ikke helt, vil jeg godt erindre om skyldes en kedelig sag, man havde med en familie, der næsten uden vanskeligheder fik mange adoptivbørn, og jeg mener, at den samtale med en anden kyndig end lige socialrådgiveren er på sin plads, især i de sager – det er jo ikke så sjældent – hvor det er den samme sagsbehandler, der har stået for alle tre adoptionsansøgninger. Vi har desværre set, at det konkret er en nødvendighed, at der så kommer andre ind.

Ankenævnet finder vi er kompetent, men vi kan godt se, at dobbeltrollen er et problem; vi ønsker dog i hvert fald ikke, at det gøres til et politisk nævn.

Til allersidst vil jeg godt have lov til at sige, at Adoption og Samfund også har nævnt et par vilkår for adoptivforældre, som ligger lidt uden for justitsministerens område, men som der kan være grund til at nævne i sammenhæng med det, jeg sagde i begyndelsen: børnefamiliers vilkår.